

Kastijd, of straft, God ons vandaag in de bedeling der genade Gods?

Door: Pastor Ricky Kurth (BBS).

De Bijbelteksten komen uit de Statenvertaling

Opmerking van de vertaler:

--In dit uit het Engels vertaalde artikel komt het woord "spanking" voor dat betekent het krijgen van billenkoek of ook wel een pak slaag genoemd.

--Over "de bedeling der genade Gods", zie in de aanhef, kunt u lezen in Efeziërs 3:2 in de Statenvertaling.

Een kleine jongen was teleurgesteld toen hij een onvoldoende op zijn rapport zag staan. Dus voordat hij het mee naar huis nam om het zijn vader te laten zien, vroeg hij de leraar: 'Weet u zeker dat dit het cijfer is dat u me wilt geven?' De leraar antwoordde: "Ja, waarom vraag je dat?" De jongen antwoordde: "Omdat mijn vader me vertelde dat als ik geen betere cijfers begin te halen, iemand een pak slaag krijgt!

Zoals u wellicht weet, zegt de Bijbel dat, wanneer een kind ongehoorzaam is, hij een pak slaag moet krijgen, zie Spr. 19:18; 29:15:

"Spr. 19:18: Tuchtig uw zoon, als er nog hoop is; maar verhef uw ziel niet, om hem te doden.

"Spr. 29:15: De roede, en de bestraffing geeft wijsheid; maar een kind, dat aan zich zelf gelaten is, beschaamt zijn moeder.

God gebruikt geen onnodige woorden als het gaat om wat Hij te zeggen heeft tegen ouders die hun kinderen niet straffen, en God gaat zelfs zo ver door te zeggen:

"Die zijn roede inhoudt, haat zijn zoon; maar die hem liefheeft, zoekt hem vroeg met tuchtiging. (Spr. 13:24).

Nu ik er zeker van ben dat ik het u niet hoeft te vertellen, is dit één van de meest verkeerd geciteerde verzen in heel het Woord van God. De wereld citeert het verkeerd door te zeggen: "Spaar de roede, verwen het kind." En het is waar dat, als je je kinderen niet een pak slaag geeft, je ze verwent. Maar dat is niet wat de Bijbel zegt. God gaat veel verder en zegt dat als je de roede spaart, je je zoon haat. Nu weet ik dat ongelovigen zeggen dat het tegendeel waar is.

Ze zeggen dat, als je een kind slaat, het betekent dat je hem haat, want ze verwarren een kind slaan met misbruik. Maar God zegt dat je je zoon moet haten om hem op te laten groeien zonder hem een pak slaag te geven. Zie je, als je je kind laat opgroeien zonder hem een pak slaag te geven als hij jong is, garandeer je vrijwel zeker dat hij een ellendig leven zal leiden als hij ouder is. Als je hem laat opgroeien omdat hij denkt dat het oké is om jouw gezag thuis niet te gehoorzamen, zal hij problemen krijgen op school, want hij zal ook het gezag van de leraar niet respecteren. En hij kan na zijn afstuderen geen baan meer behouden, want hij respecteert de autoriteit van zijn baas niet. En als hij geen baan kan hebben, zal hij waarschijnlijk een misdadig leven gaan leiden, omdat hij ook de wet niet respecteert. En als hij wordt gearresteerd en naar de gevangenis wordt gestuurd, zal hij problemen

krijgen in de gevangenis, want hij zal de autoriteit van de bewakers niet respecteren! Dit zijn slechts enkele van de redenen waarom de Bijbel leert dat kinderen gestraft moeten worden.

De reden waarom christenen vragen hebben over het kastijden

Maar aangezien de Bijbel ook leert dat christenen "kinderen van God" zijn (Gal. 3:26), wordt mij vaak gevraagd of God ons straft als we ongehoorzaam zijn aan wat Hij zegt in Zijn Woord. En de reden waarom mij dit wordt gevraagd, is omdat dat de manier was waarop God, onder de wet, met het volk Israël handelde toen zij Zijn kinderen waren. God zei tegen hen:

“Deut. 8:5: Bekent dan in uw hart, dat de Heere, uw God, u kastijdt, gelijk als een man zijn zoon kastijdt.

Wanneer Mozes zegt dat God Zijn volk in Israël kastijdt "zoals" een man zijn zoon kastijdt, roept dit de vraag op: hoe kastijdt een man zijn zoon? En het antwoord op die vraag is door hem een pak slaag te geven die de Bijbel "de roede der tucht" noemt, zoals we zien toen Salomo schreef:

“Spr. 22:15: De dwaasheid is in het hart des jongen gebonden; de roede der tucht zal ze verre van hem wegdoen.

Dus toen Mozes schreef dat God de kinderen van Israël kastijdde "gelijk als een man zijn zoon kastijdt", betekende dat, dat God hen fysiek kastijdde. Hij gaf ze een pak slaag met wat we "lijfstraffen" noemen - straf die pijn en lijden veroorzaakt. Kijk wat God David vertelde over zijn zoon:

“2 Sam. 7:14: Ik zal hem zijn tot een Vader, en hij zal Mij zijn tot een zoon; dewelke als hij misdoet, zo zal Ik hem met een mensenroede en met plagen der mensenkinderen straffen.

God vertelde David dat, als zijn zoon Hem ongehoorzaam zou zijn, Hij hem als het ware over zijn knie moest nemen en hem met fysieke (lichamelijke) straf zou kastijden.

Maar hoe zou God dat bereiken? Dat wil zeggen, Hij kon Davids zoon niet letterlijk over Zijn knie nemen. Dus hoe kon Hij hem en de rest van het volk van Israël kastijden, toen ze Hem ongehoorzaam waren?

Welnu, toen koning Saul God ongehoorzaam was, legde Samuel precies uit hoe God Saul zou straffen:

“1 Sam. 13:13-14: 13 Toen zeide Samuel tot Saul: Gij hebt zottelijk gedaan; gij hebt het gebod van den Heere, uw God, niet gehouden, dat Hij u geboden heeft; want de Heere zou nu uw rijk over Israël bevestigd hebben tot in eeuwigheid. 14 Maar nu zal uw rijk niet bestaan. De Heere heeft Zich een man gezocht naar Zijn hart, en de Heere heeft hem geboden een voorganger te zijn over Zijn volk, omdat gij niet gehouden hebt, wat u de Heere geboden had.

Zoals je kunt zien, kastijdt God koning Saul door zijn koninkrijk weg te nemen. Ik weet zeker dat dat hem veel pijn en lijden bezorgde!

Maar als je nu over pijn en lijden wilt praten, toen koning David overspel pleegde met Bathseba en haar man vermoordde om het te verdoezelen, stuurde God een profeet genaamd Nathan om hem te confronteren en uit te leggen hoe God van plan was hem te kastijden:

“2 Sam. 12:7 en 14: 7 Toen zeide Nathan tot David: Gij zijt die man! Zo zegt de Heere, de God Israëls: Ik heb u ten koning gezalfd over Israël, en Ik heb u uit Sauls hand gered;.....14 Nochtans, dewijl gij door deze zaak de vijanden des Heeren grotelijks hebt doen lasteren, zal ook de zoon, die u geboren is, den dood sterven.

Ik weet zeker dat dat David veel meer pijn en lijden bezorgde dan Saul ervoer toen hij zijn koninkrijk verloor. Iedereen die ooit een kind heeft verloren, kan getuigen van het onpeilbare hartzeer dat door zo'n verlies wordt veroorzaakt.

Hoe zit het vandaag de dag met ons?

De vraag is: kastijdt God ons ook op zo'n manier als wij, als leden van het Lichaam van Christus, Hem ongehoorzaam zijn in de bedeling der genade? Zal Hij het "koninkrijk" van een man zijn huis wegnemen door middel van een vuur, een tornado of een andere vorm van rampspoed? Of zal God toestaan dat uw baby sterft om u te kastijden, of dat u om het verlies van uw moeder, uw vader of uw echtgenoot of uw kind moet lijden? Dit zijn vragen die gelovigen letterlijk kunnen achtervolgen wanneer ze een geliefde, een huis of een baan verliezen, of wanneer ze een ander soort leven veranderend verlies lijden. Op zulke momenten zijn Gods mensen geneigd te vragen: "Is God mij aan het kastijden/straffen?"

Maar het verschil tussen ons en Saul en David is dat zij onder de wet van Mozes leefden, terwijl wij onder de genade leven, zie:

"Rom. 6: 14-15: 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. 15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.

En zoals we in dit hoofdstuk gaan zien, kastijdt God ons, onder de genade, NIET met fysieke straffen zoals Hij Zijn kinderen, in Israël onder de wet, strafte.

Misschien denkt u: "Maar heeft Paulus, de apostel der genade, niet gepraat over kastijding?" Ja dat deed hij! Toen de Korinthiërs zondig handelden, wees Paulus erop wat ze verkeerd deden, zie:

"1 Kor. 11: 17-29: 17 Dit nu, hetgeen ik u aanzegge, prijs ik niet, namelijk dat gij niet tot beter, maar tot erger samenkomt. 18 Want eerstelijk, als gij samenkomt in de Gemeente, zo hoor ik, dat er scheuringen zijn onder u; en ik geloof het ten dele; 19 Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u. 20 Als gij dan bijeen samenkomt, dat is niet des Heeren avondmaal eten. 21 Want in het eten neemt een iegelijk te voren zijn eigen avondmaal; en deze is hongerig, en de andere is dronken. 22 Hebt gij dan geen huizen, om er te eten en te drinken? Of veracht gij de Gemeente Gods, en beschaamt gij degenen, die niet hebben? Wat zal ik u zeggen? Zal ik u prijzen? In dezen prijs ik u niet. 23 Want ik heb van den Heere ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heere Jezus in den nacht, in welchen Hij verraden werd, het brood nam; 24 En als Hij gedankt had, brak Hij het, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis. 25 Desgelijks nam Hij ook den drinkbeker, na het eten des avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed. Doet dat, zo dikwijls als gij dien zult drinken, tot Mijn gedachtenis. 26 Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt. 27 Zo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren. 28 Maar de mens beproeve zichzelf, en ete alzo van het brood, en drinke van den drinkbeker. 29 Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren.

Maar Paulus voegt er vervolgens aan toe:

"1 Kor. 11:30: Daarom zijn onder u vele zwakken en kranken, en velen slapen.

Toen de Korinthiërs dronken werden en zelfzuchtig handelden tijdens het houden van het avondmaal, strafte God hen met zwakte en ziekte. En zelfs de “slaap” van de dood toen zwakte en ziekte hun aandacht ook niet kregen.

Nu weet ik dat sommige goede genade predikers en leraren van mening zijn dat de ziekte en dood, die de Korinthiërs meemaakten, te wijten was aan de natuurlijke gevolgen van hun dronkenschap. God had echter geen apostel nodig gehad om erop te wijzen dat ze ziek en stervend waren als gevolg van voortdurend alcoholmisbruik als dat het geval was, want mannen hebben altijd geweten dat alcoholmisbruik kan leiden tot ziekte en dood. God had echter een apostel nodig om het verband aan te geven tussen hun misbruik van het avondmaal en hun kastijding, en daarom inspireerde Hij Paulus om dat verband te leggen.

Let op: Maar in dit geval moeten we niet vergeten dat dit plaatsvond tijdens de overgangperiode van wet naar genade. In hoofdstuk 13 sprak Paulus over zaken als tongen en profetie en genezing, zaken die vervaagden zodra de Bijbel, het woord van God, compleet was, zoals Paulus voorzegde dat ze zouden doen:

“1 Kor. 13:8-10: 8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden. 9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele; 10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.

We weten dat die dingen vervaagden toen de Bijbel voltooid was, want we zien ze nergens in Paulus zijn latere brieven terug komen. Maar we zien ook geen enkele verwijzing naar fysieke kastijding in Paulus zijn latere brieven. Zo weten we dat fysieke kastijding ook stopte toen de overgangperiode ten einde liep.

Opmerking van de vertaler:

Paulus zijn brieven uit de “overgang periode”, namelijk ten tijde van het boek Handelingen, zijn:

--1 en 2 Thessalonicenzen – Galaten – 1 Korinthiërs – Romeinen – 2 Korinthiërs. (6 brieven).

Paulus zijn (latere) brieven geschreven na de Handelingen periode, zijn:

--Efeziërs – Kolossenzen – Filemon – Filippenzen – 1 Timotheüs – Titus – 2 Timotheüs.

Een bedeling zonder profeten

En hier is nog iets om rekening mee te houden bij het kastijden. Elke kastijding die God vandaag zou doen, zou volkomen ineffectief zijn, want vandaag zijn er geen profeten of apostelen meer om het verband te leggen tussen uw zonde en welke lichamelijke aandoening of tegenslag u zou ervaren.

Denk hier over na. Saul had Samuel om hem te vertellen waarom hij zijn koninkrijk verloor. David liet Nathan uitleggen waarom hij zijn zoon verloor. De Korinthiërs lieten Paulus vertellen waarom ze zwak en ziek en stervend waren. Zonder Nathan had David misschien gedacht dat zijn zoon een natuurlijke dood was gestorven. Toen Saul zijn koninkrijk verloor, had hij misschien kunnen concluderen dat het slechts één van die dingen was die gebeurden, ware het niet dat Samuël de connectie voor hem legde. En als Paulus de Korinthiërs niet had verteld dat God hen kastijdde, hadden ook zij kunnen denken dat ze stierven om andere redenen dan de kastijding van God.

Maar vandaag, in de bedeling der genade, zijn er geen profeten meer, omdat de gave van profetie ophield toen de Bijbel compleet was. En er zijn ook geen apostelen meer, want het werk van zowel apostelen als profeten was fundamenteel van aard zie Ef. 2:20:

“Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen;

Als we na tweeduizend jaar, nadat het begon met Paulus zijn bekering, nog steeds het fundament leggen van "de gemeente welke Zijn lichaam is" (Ef. 1:22-23), is er iets ernstig mis met onze bouwinspanningen!

*“Ef. 1:22-23: 22 En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der **Gemeente** gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; 23 **Welke Zijn lichaam is**, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.*

Nee, de gaven van apostelen en profeten stelden mannen in staat om op dezelfde manier te spreken als de geïnspireerde Schrift door gebruikmaking van de juiste “bouw” middelen die nodig waren in de begintijd van de kerk. Maar toen de Bijbel eenmaal compleet was, waren die gaven niet langer nodig, want vandaag wordt de gemeente gebouwd door de woorden van God in de Bijbel.

Maar als er geen apostelen en profeten meer zijn, dan is er niemand die de verbinding kan maken tussen onze zonde en de ontberingen die in ons leven komen. Daarom zeg ik dat elke kastijding die God vandaag zou doen, niet effectief zou zijn. Stel je voor dat je je kind een pak slaag geeft, maar hem niet vertelt waarom. Het verbijsterde kind zou er nooit achter kunnen komen welke van zijn zonden ontdekt waren en kastijding gerechtvaardigd hadden, en welke van zijn overtredingen veel straf hebben verdiend en welke overtredingen weinig straf hebben verdiend.

En als God je vandaag een pak slaag geeft, maar je geen profeet of apostel stuurt om je te vertellen waarom, dan kun je er niet zeker van zijn welke overtreding van jouw kant ertoe heeft geleid dat de band van je auto plat is gegaan op weg naar je werk, welke zonde leidde tot je laatste aanval van buikgriep, of welke zonde resulteerde in de diagnose van kanker bij uw echtgenoot. En je maakt jezelf gek als je probeert te raden. En geloof me, christenen proberen het toch te raden!

Wat probeert God mij te leren?

En er is nog iets dat ze proberen te raden. Wanneer het huisdier van een gelovige onverwachts sterft, of hij is betrokken bij een auto-ongeluk, of een andere rampspoed van het leven die hem overvalt, zul je hem vaak horen zeggen: "Ik vraag me af wat God mij probeert te leren?" Maar nergens in de Bijbel voorzagt God ooit in pijn en lijden om mensen Zijn wil te leren. Hij gebruikte altijd Zijn Woord om Zijn wil te onderwijzen. Lijfstraffen werden opgelegd volgens de wet toen Gods volk Zijn geopenbaarde wil ongehoorzaam was. Met andere woorden, God gaf zijn kinderen een pak slaag om hen de consequenties te leren van het niet gehoorzamen van Hem, niet om hen zijn wil te leren.

En het is vandaag nog steeds waar, in de bedeling der genade, dat God alleen Zijn Woord gebruikt om Zijn kinderen te onderwijzen. Als je fysieke tegenslag ervaart, is dat NIET het gevolg van het feit dat God je iets probeert te leren en je dat zelf moet trachten te interpreteren. God spreekt alleen door Zijn Woord, waar Hij Zijn wil duidelijk uitspreekt - dat wil zeggen, als je weet hoe je Zijn Woord op de juiste manier moet verdelen en interpreteren, zie: 2 Tim. 2:15:

“Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

En Hij zegt nooit: "Wel, het lijkt erop dat (vul hier uw eigen naam in) niet naar Mijn Woord luistert, dus ik denk dat ik hem zal moeten kastijden om hem mijn wil verder uit te leggen". God heeft geen "Plan B" als het gaat om het communiceren van Zijn wil aan Zijn kinderen.

Dit wil niet zeggen dat de calamiteiten van het leven niet vaak dienen om onze aandacht te trekken en ervoor te zorgen dat we geestelijker worden, omdat calamiteiten dat vaak doen. Het is de aard van de moeilijkheden van het leven dat ze ons helpen om dingen in ons leven voorrang te geven en ons eraan te herinneren dat:

"2 Kor.4:18: Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig. "

Ik bedoel, als dit leven perfect zou zijn, zou niemand ooit aan het toekomstige leven denken. En christenen zouden niet alleen moeten nadenken over het toekomstige leven, ze zouden er naar moeten leven en niet alleen voor dit huidige leven. En beproevingen en tegenslagen dienen allemaal om onze aandacht te richten op spirituele en eeuwige realiteiten, en helpen ons dit leven in het juiste perspectief te plaatsen. Maar er is geen bewijs in de latere brieven van Paulus dat God Zelf nog steeds bezig is om dit soort dingen in ons leven te sturen om ons te kastijden.

Maar God kastijde de vroege leden van het Lichaam van Christus wel toen ze ongehoorzaam waren aan Zijn geopenbaarde wil tijdens de overgang van WET naar GENADE (in de Handelingen periode). Dit dwong niet alleen "de leer van Zijn wil", uit Zijn Woord, af, het hielp ook bij het vestigen van het apostelschap van Paulus. Zie je, in de begindagen van de bedeling der genade had Paulus zelf het vermogen om fysieke kastijding teweeg te brengen.

De merktekenen van een apostel

Paulus kon dat doen omdat hij de merktekenen van een apostel had, zie 2 Kor. 12:11-12:

*"11 Ik ben roemende onwijs geworden; gij hebt mij genoodzaakt, want ik behoorde van u geprezen te zijn; want ik ben in geen ding minder geweest dan de uitnemendste apostelen, hoewel ik niets ben. 12 De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond **in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten.***

De "tekenen"- wonderen" en "krachten" waren bij Paulus niet meer aanwezig in zijn zogenaamde "latere" brieven. (zie blz. 4).

Uiteraard is het voorgaande niet uitputtend behandeld.

Van de vertaler: Geen fysieke straf, dus dan maar zondigen?

Voor meer info www.bedelingdergenade.nl

We hebben geleerd dat christenen NIET, in de huidige bedeling, fysiek worden gestraft door de Heer. Nu zou men kunnen denken: Als ik toch niet fysiek wordt gestraft als ik zondig dan kan ik dus zondigen zonder dat mij er iets op enigerlei wijze van overkomt. Is dat zo? Nee, dat is niet zo! De apostel Paulus is daar zeer duidelijk over. Zie Rom. 6:1-15:

*"1.....Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? 2 Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? 3 **Of weet gij niet, dat zovelen***

als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? (zie Lukas 12:50 en dus geen waterdoop! Zie ook 1 Kor. 1:17.) *4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. 5 Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; 6 Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. 7 Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. 8 Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven; 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem. 10 Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. 12 Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelve lichaams. 13 En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levende geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid. 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. 15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.*

Echter maakt het wél verschil uit, met betrekking tot onze “beloning”, als christenen de apostel Paulus niet navolgen als de apostel der Heidenen, (lees aandachtig Gal. 1:6-16), en dat zijn wij dus!

“Rom. 11:13: Want ik (Paulus) spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“1 Kor. 11:1: Weest mijn (Paulus) navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus.

Christenen kunnen dus ongehoorzaam zijn als ze de brieven van Paulus, Romeinen tot en met Filemon, niet erkennen als speciaal aan hen gerichte brieven om te gehoorzamen; het is als het ware onze privé post. Want alle christenen moeten zich verantwoorden voor de rechterstoel van Christus, zie:

“Rom. 14: 10b: ..... Want wij zullen allen voor den rechterstoel van Christus gesteld worden.

“2 Kor. 5:10: Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Voor de rechterstoel van Christus kunnen we niet verwijzen naar de predikant of voorganger of wie dan ook! We moeten ons zelf verantwoorden! Ook worden christenen daar NIET “veroordeeld” maar beoordeeld.

De beoordeling voor de rechterstoel van Christus heeft gevolgen met betrekking tot ons “loon”. Zie 1 Kor. 3:9-15:

“9 Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij. 10 Naar de genade Gods, die mij (Paulus) gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander (dat zijn de gelovigen) bouwt daarop. Maar een iegelijk (iedere individuele gelovige) zie toe, hoe hij daarop bouwe. 11 Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 12 En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; 13 Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. 14 Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. 15 Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur.

Attentie: Denk vooral niet, zoals vaak wordt geleerd, dat uw predikant/voorganger, of wie dan ook, verantwoordelijk is voor u zoals dat soms wordt geleerd vanuit Hebreeën 13:17.

“Hebr. 13:17: Zijt uw voorgangeren gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.

De brief aan de Hebreeën is NIET aan ons gericht, ook heeft Paulus die brief NIET geschreven (zie artikel op www.bedelingdergenade.nl). Wat boven de brief staat in uw Bijbel is door mensen bedacht en is dus NIET geïnspireerd! Bovendien zijn wij geen Hebreeën (Joden) maar Heidenen. De brief aan de Hebreeën is een “overgangsboek” van de bedeling der genade Gods, waarin wij nu leven, naar de periode van Verdrukking. De christenen zijn dan niet meer op de aarde maar worden vóór de Verdrukking opgenomen, zie 1 Thess. 4:13-18.

In de huidige genade bedeling zal de predikant/voorganger zichzelf moeten verantwoorden voor hetgeen hij heeft gedaan met de “gezonde leer” (zie bijvoorbeeld 2 Tim. 4:3) uit de brieven van de Apostel Paulus.

Echter:

2 Tim 3:16 blijft altijd gelden:

“Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is;

Dit betekent dat er altijd, buiten de brieven van Paulus, veel te leren valt uit het Woord van God! Als u de Bijbel, buiten de brieven van Paulus leest of bestudeert, moet u dat altijd doen in het licht/kennis die u heeft uit de brieven van Paulus, doet u dat niet dan komt u in de problemen.

Tenslotte

Als u tot zover dit artikel heeft gelezen dan nog één voorbeeld hoe u moet omgaan met hetgeen tot u wordt gepredikt/gezegd door de predikant of de voorganger of wie dan ook, u moet altijd handelen **volgens het principe** van:

*Hand. 17:10-11: 10 En de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Berea; welke, daar gekomen zijnde, gingen heen naar de synagoge der Joden; 11 En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, **als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.***

Met andere woorden: Laat u niet met mooie woorden verleiden, want dan staat later met bijna lege handen voor de rechterstoel van Christus.